

๑๕๗

แม่ครัว
ห้อย
แหวน
หน้า
หน้า

团子来袭
กวนจือโหลสี
เขียน

สี่เมษา
แปล

การอ่านดีคือการอ่านให้สนุก

คำนำสำนักพิมพ์

สวัสดีค่ะคุณผู้อ่านที่รักทุกท่าน เป็นอย่างไรกันบ้างคะ กับแม่ครัวน้อยแนวหน้าเล่ม 1 ของเรา แม่ครัวน้อยเจียงเหียนอี้ ทำอาหารเลิศรสให้คุณผู้อ่านน้ำลายสอจนอยากเข้าร้านอาหารสังสารพัดเมนูของนางมาลองชิมเลยใช่ไหมละคะ

ในเล่ม 2 นี้รับรองว่าทุกคนจะอ่านไปหิวไปยิ่งกว่าเดิมแน่นอนค่ะ เพราะแม่ครัวน้อยเปิดร้านหม้อไฟอย่างเป็นทางการแล้ว และสารพัดเมนูอาหารรวมถึงกลยุทธ์ในการเรียกลูกค้าที่เจียงเหียนอี้จัดทำขึ้น ก็ไม่ธรรมดาเลยทีเดียว

เมื่อเปิดร้านแล้วแน่นอนว่าแม่ครัวน้อยของเราย่อมต้องเจอกับอุปสรรคทางการค้าจากคู่แข่งอย่างหอสุราไหลผู้อีกด้วย ซึ่งฝ่ายนั้นก็ใช้สารพัดวิธามาต่อกรกับนางอย่างหนัก เจียงเหียนอี้จะรับมืออย่างไร มาช่วยให้กำลังใจไปพร้อมกันนะคะ

นอกจากเรื่องอาหารแล้ว ความรักระหว่างนางกับเฟิงชวี่ก็เป็นเรื่องที่ต้องลุ้นทุกบรรทัดไม่แพ้กันค่ะ เมื่อเฟิงชวี่รู้แน่ชัดแล้วว่าเจียงเหียนอี้คือบุตรสาวสายตรงตระกูลเจียง หน้่าตระกูลมารดาของนางยังกำลังตกที่นั่งลำบาก เขาจะเลือกทำอะไรดีในเมื่อเรื่องนี้เกี่ยวพันกับราชสำนักและฮ่องเต้ผู้เป็นหลานชายของเขาโดยตรง มาลุ้นกันต่อในหน้าถัดไปได้เลยค่ะ

๑๕๗

ทดลองอ่าน

36

เมืองหลวง สองวันต่อมา

เวลาเช้าตรู่ ที่หน้าประตูจวนตระกูลเจียงมีรถม้าหลังคาสี่คานมาจอดอยู่คันหนึ่ง ตราสัญลักษณ์บนตัวรถม้าสลักอักษร ‘หู่’

หญิงรับใช้หน้าตาทำทางภูมิฐานสวมชุดกว่าสีน้ำเงินเดินขึ้นหน้าไปเคาะประตู เด็กรับใช้ที่ทำหน้าที่เปิดประตูยื่นหน้าออกมาจากช่องประตู “เช้าตรู่ขนาดนี้ ใครกัน”

หญิงรับใช้เอ่ยตอบไปว่า “ข้าเป็นคนของเรือนฮูหยินผู้เฒ่าตระกูลจู่จากจินหลิง ร่างกายฮูหยินผู้เฒ่าไม่ค่อยสู้ดีนัก อยากจะพบนายหญิงสี่สักครั้ง วันนี้จึงเดินทางมารับนายหญิงสี่กลับตระกูลจู่”

นายหญิงสี่ของตระกูลจู่ไม่ใช่ นายหญิงของตระกูลเจียงปัจจุบันหรือ

เมื่อเด็กรับใช้ที่ปากยื่นยาวหน้าตาเหมือนลิงแก้มแดงได้ยื่นคนของตระกูลจู่เอ่ยเช่นนั้นแล้วก็รีบปิดไม้กั้นที่ช่องประตูลงด้วยความรวดเร็ว “ฮูหยินป่วยเป็นโรคสติฟั่นเฟือน นายท่านมีคำสั่งว่าให้อยู่แต่ในเรือน ไม่ว่าใครก็ห้ามเข้าพบ”

หญิงรับใช้กลับเป็นคนเก่งกาจทีเดียว เท้าเอวดวดาต้อออกมาจับปล้นด้วยความโมโหว่า “มีใครทำอะไรอย่างตระกูลเจียงของพวกเจ้าบ้างทุกคนในหมู่บ้านที่ผ่านไปผ่านมามาดูนี้เร็ว นายหญิงของบ้านข้าแต่งเข้าจวนตระกูลเจียง ป่วยแล้วพวกเขากลับไม่เพียงแต่ไม่เชิญหอมารักษา ยังไม่ให้คนจากบ้านเดิมเข้าไปเยี่ยมอีก วันนี้เป็นเพราะว่าฮูหยินผู้เฒ่าที่บ้านไม่สบาย ต้องการพบหน้าบุตรสาวที่แต่งงานออกเรือนไป อย่างน้อยก็เป็นคนที่เกี่ยวข้องกัน แต่ตระกูลเจียงของเจ้ากลับไม่เปิดแม้กระทั่งประตูรับแขก!

“นางสงสารนายหญิงที่แสนอาภัพของข้า มาพบเจอกับคนตระกูลนี้ได้อย่างไร!

“ฮูหยินผู้เฒ่าของบ้านข้ากำลังป่วย ต้องการเชิญนายหญิงที่แต่งงานออกเรือนแล้วให้กลับไปดูแลก็ไม่ได้ ตระกูลเจียงของพวกเจ้ามีคุณธรรมกันหรือไม่ เจียงจิ้งอันเป็นถึงขุนนางใหญ่ชั้นสาม ตำราปราชญ์พวกนั้นอ่านลงท้องสุนัข¹ไปหมดแล้วหรืออย่างไร”

หญิงรับใช้ตระกูลฉูแผดเสียงด่าทอตั้งลั่นไกลออกไปหลายช่วงถนน ชาวบ้านที่มารุมล้อมมุงดูอยู่ที่หน้าประตูใหญ่ตระกูลเจียงก็เริ่มมีมากขึ้นเรื่อย ๆ แต่ละคนต่างพากันชี้มือชี้ไม้วิพากษ์วิจารณ์

เด็กรับใช้ที่เฝ้าประตูรับมือไม่ไหว รีบไปเรียกตัวพ่อบ้านออกมา เสนาบดีเจียงยามนี้เข้าวังหลวงไปแล้ว ไม่ได้อยู่ในจวน

พ่อบ้านเห็นสถานการณ์เช่นนี้ หากจะให้คนเขาดำต่อไปคงไม่ใช่วิธีการที่ดีแน่ เขาปาดเหงื่อที่ผุดซึมตามหน้าผากเล็กน้อยทำได้เพียงให้เด็กรับใช้รีบไปเปิดประตูเชิญคนเข้ามา “ไม่ทราบว่ามันนี้

¹ หมายถึง ทำแล้วเสียเปล่า นำมาใช้ไม่ได้

จะมีคนจากตระกูลฉู่เดินทางมา นายท่านจึงเข้าวังไปแล้ว การรับรองขาดตกบกพร่องไปที่ใด ได้โปรดอภัยให้ด้วยเถิด”

หญิงรับใช้ตระกูลฉู่แค้นหัวเราะเสียงเย็น “ตระกูลเจียงของพวกเจ้ามีพระสนมซีผิน² ยามนี้สถานะของตระกูลก็สูงส่งมาก หากไม่ใช่เพราะว่านายหญิงตระกูลฉู่ของข้ายังอยู่ในจวนของพวกเจ้า ตระกูลฉู่ของข้าจะอยากมาเหยียบตระกูลอันสูงส่งของเจ้าหรือ”

คนที่นางพามาพาลันบุกเข้าไปทันที ตรงไปทางเรือนที่เจียงฮูหยินอาศัย พ่อบ้านคิดอยากจะทำมาก็ทำไม่อยู่

เมื่อเดินผ่านประตูซุ้มดอกไม้³ เข้าไปก็พลันเห็นหญิงสาวท่าทางสง่างามนางหนึ่งเดินมา ถึงแม้เสื้อผ้าบนกายจะเป็นเครื่องแต่งกายของสาวใช้ แต่เครื่องประดับที่สวมใส่อยู่บนข้อมือของคนผู้นั้นล้วนเป็นกำไลทองสลักลวดลายดอกไม้ ต่างหูก็เป็นไข่มุกตะวันออกชิ้นยอดเม็ดโตสวย บนมวยผมก็ปักประดับด้วยปิ่นมุกดอกไม้ที่ทำจากทองคำแท้หลายอัน

ไม่เหมือนเครื่องประดับที่สาวใช้คนหนึ่งจะสวมใส่ได้เลยสักนิด เยียนหงเห็นสาวใช้ตระกูลฉู่เดินเข้ามาเป็นขบวน คิ้วงามที่บรรจงวาดก่อนหน้านี้ก็เลิกขึ้น ใช้น้ำเสียงของนายหญิงเอ่ยดำนิว่า “ทำอะไรกัน อะอะไวยวายเสียงดัง ยังรู้จักกฎระเบียบกันอยู่หรือไม่”

หญิงรับใช้ตระกูลฉู่หัวเราะเสียงเย็น “อ้าว เจ้ากรมเจียงแต่งตั้งอนุคนหนึ่งตั้งแต่เมื่อใดกัน เหตุใดตระกูลฉู่ของพวกเราถึงไม่ทราบข่าวเลยแม้แต่หน่อยเล่า”

² ผิน คือ ตำแหน่งสนมชั้นรองลงมาจากก๊วยเฟยและเฟย

³ หมายถึง ประตูกั้นระหว่างเรือนชั้นในซึ่งเป็นที่อยู่ของสตรีกับเรือนชั้นนอก โดยบริเวณซุ้มประตูด้านบนจะแกะสลักลวดลายดอกไม้ต่างตามจนเป็นที่มาของชื่อ

เยียนหงเมื่อได้ยินว่านางเป็นคนของตระกูลฉู่ สีหน้าก็พลันเปลี่ยนไปในทันที เมื่อได้ยินนางกล่าววาทิมแทงเช่นนี้อีก สีหน้าก็ยังดูยำแย่มากกว่าเดิม

พ่อบ้านรีบร้อนเอ่ยว่า “นี่คือแม่นางเยียนหงที่อยู่ในจวนเดิมที่เป็นสาวใช้ข้างกายของคุณหนูใหญ่ แต่ยามนี้คอยอยู่ปรนนิบัติผนหมึกให้นายท่านที่ห้องหนังสือ”

“ที่แท้ก็เป็นสาวใช้ชั้นต่ำนี่เอง หากไม่รู้ยังนึกว่าเป็นนายหญิงของจวนเสียอีก!” หญิงรับใช้ตระกูลฉู่เอ่ยวาจาอ่อนแคะ ทำให้พ่อบ้านถึงกับเก็บสีหน้าไม่อยู่

เขาเอ่ยว่า “ยามนี้สู้หยีนกำลังป่วย เรื่องเล็กเรื่องใหญ่ภายในจวนก็ล้วนเป็นแม่นางเยียนหงที่คอยดูแล”

เป็นการบอกหญิงรับใช้ตระกูลฉู่อย่างอ้อม ๆ ว่า ไม่ช้าก็เร็วจะต้องยกเยียนหงขึ้นเป็นอนุหนื่อน

ทว่ากลับเห็นหญิงรับใช้ตระกูลฉู่เดินขึ้นหน้ามังก้าวหนึ่งในทันที มือหนึ่งคว้าเข้าที่มวยผมของเยียนหงซึ่งบรรจงหวีเกล้ามาเป็นอย่างดี ก่อนจะตบหน้านางซ้ายขวาเข้าสองที

“สาวใช้ชั้นต่ำที่การกระทำต่ำช้าคนหนึ่ง คุณควรให้อภัยถึงเรื่องกฎระเบียบต่อหน้าคนจากบ้านเดิมของนายหญิงของตนหรือ ฤ?” หญิงรับใช้ตระกูลฉู่ถ่มน้ำลายใส่เยียนหงอย่างแรง

“ต่อให้เจ้าจะถูกยกขึ้นเป็นอนุจจริง เมื่อพบหน้าคนจากบ้านเดิมของนายหญิงก็ต้องโขกหัวคำนับ! แต่ว่าตระกูลเจียงก็ช่างสั่งสอนกันมาดีนัก! สาวใช้ในเรือนของบุตรสาวป็นขึ้นเตียงของบิดา เจียงจึงอันก็ไม่กลัวว่าจะถูกคนวิจารณ์หลังเสียบ้างเลย!”

เยียนหงเพียงรู้สึกวาทนังศีรษะของตนถูกหญิงรับใช้นางนี้

กระซางจนแทบหลุดออก ใบหน้าถูกตบจนเจ็บปวดราวถูกไฟลามเลีย พลันร้องให้ออกมาทันที

ผู้คุมกันภายในจวนตระกูลเจียงคิดจะเข้ามาห้าม แต่กลับถูกคนของตระกูลจู่ที่ติดตามมาด้วยรังไว้ หลังจากที่นายท่านสามตระกูลจู่เข้าร่วมกองทัพ บ่าวรับใช้ภายในจวนทั้งหมดก็ต้องฝึกยุทธ์ ผู้คุมกันภายในจวนตระกูลเจียงจึงยอมไม่ใช่คู่ต่อสู้ของพวกเขา

พ่อบ้านตะโกนขึ้นว่า “พวกเจ้าคนตระกูลจู่อย่าได้ใช้อำนาจบาตรใหญ่จนเกินไปนัก! ที่นี่คือจวนตระกูลเจียง!”

หญิงรับใช้ตระกูลจู่ยกมือขึ้นกระซางต่างหูทั้งสองข้างออกจากหูของเยียนหง ก่อนโยนลงกับพื้นและใช้เท้าเหยียบจนแตกกระจาย

“อำนาจบาตรใหญ่รี สวไ้บ้านไหนที่เป็นอย่างตระกูลเจียงของเจ้าบ้าง สวมแก้วแหวนเงินทองทั้งตัว วาดคิ้วทาตา เกรงว่าอนุบ้านอื่นยังอยู่สุขสบายไม่เท่านางเลย! นายหญิงบ้านข้ากำลังป่วยหนัก ข้าก็เลยมาช่วยนายหญิงบ้านข้าสั่งสอนพวกบ่าวมารยา!”

ใบหูของเยียนหงถูกกระซางจนเลือดไหล นางทรุดนั่งลงกับพื้นร้องไห้จนแทบขาดใจ “รังแกกันเกินไปแล้ว! ตระกูลจู่ของพวกเจ้ารังแกกันเกินไปแล้ว! ข้าไม่ยอมามีชีวิตอยู่แล้ว!”

นางพูดพลางพุ่งไปจะโขกหินของภูเขาจำลองลูกหนึ่งทันที เหล่าสาวใช้ของตระกูลเจียงรีบร้อนเข้าไปห้ามนางไว้ เอ่ยวาจาปลอบใจเป็นพัลวัน

หญิงรับใช้ตระกูลจู่อยู่รับใช้ข้างกายสุหยินผู้เฒ่ามาตลอดทั้งชีวิต มารยาสำเภาอย่างไ้บ้างที่ไม่เคยพบเจอมาก่อน เห็นดังนั้นก็ตรงเข้าไปคว้าผมของนางด้วยมือเดียวแล้วกดศีรษะโขกลงไปกับพื้นอย่างรุนแรง หลายทีจนกระทั่งหน้าผากแตก เลือดสดๆ ไหลโกรก

ยามนี้เขียนหนังสือไม่ได้รำร้องว่าอยากตายอีกต่อไปแล้ว นางร้องให้เสียงดังพร้อมตะโกนออกมาว่า “ช่วยด้วย!”

“ไม่ยอมมีชีวิตอยู่แล้วไม่ใช่หรือ แล้วจะเรียกร้องขอให้ช่วยทำไม นางคนชั้นต่ำ เจ้าสูงส่งมาจากที่ใดกัน อย่าได้ก่อความวุ่นวายไปมากกว่านี้!” หญิงรับใช้ตระกูลฉู่เหวี่ยงนางลงกับพื้นด้วยสีหน้าดูแคลน ก่อนจะพากลุ่มคนเดินตรงไปที่เรือนของเจียงซูหยินทันที

ภายในเรือนของเจียงซูหยินไม่เพียงแต่แสงกลอนเอาไว้เท่านั้น แต่ที่หน้าประตูยังมีคนคุ้มกันคอยเฝ้าดูอยู่ด้วย

หญิงรับใช้ตระกูลฉู่เห็นแล้วก็รู้สึกไม่พอใจ จึงสั่งให้พวกคนที่ติดตามมาล้อมคนคุ้มกันสองคนนั้นในทันที ก่อนจะถีบประตูเรือนเข้าไป

หญิงรับใช้และสาวใช้ที่อยู่ด้านในรู้ว่านายหญิงของบ้านนี้สูญเสียอำนาจไปแล้ว แต่ละคนจึงปรนนิบัติอย่างไม่ใส่ใจเท่าไรนัก แม้กระทั่งยัดของที่เดิมทีเป็นของเจียงซูหยินมาเป็นของตนเอง

ยามที่ประตูใหญ่เปิดออก พวกนางกำลังนั่งแทะเมล็ดแตงพุดคุยอยู่ในเรือนกันเป็นปกติ เมื่อเห็นว่ามีคนมากมายบุกเข้ามาอย่างโหดเหี้ยมรุนแรงขนาดนี้ก็พากันลุกขึ้นยืนอย่างตื่นตระหนก

หญิงรับใช้ตระกูลฉู่กวาดตามองผาดหนึ่ง เมื่อพบว่าด้านในไม่มีใบหน้าที่คุ้นตา ในใจก็อดเป็นกังวลไม่ได้ นางตะคอกด้วยความโกรธกริ้วว่า “ซูหยินของพวกเจ้าเล่า”

คาดว่าเจียงซูหยินที่ถูกขังอยู่ในห้องคงจะได้ยินเสียงของแม่นมหยาง จึงรีบออกแรงทุบประตู ตะโกนร้องให้ออกมา “แม่นมหยาง ไหมแม่นมหยาง ใช่หรือไม่”

หัวใจของแม่นมหยางสั่นไหว เจียงซูหยินพอได้ยินเสียงนี้ก็จำได้

แล้วว่าเป็นนาง นี่คือการของคนสติเฟื่องเพื่อนเสียที่ไหนกัน

นางรีบพาคนเข้าไปภายในเรือนทันที ยามพบว่าประตูห้องที่เจียงซูหยินอยู่นั้นก็ถูกลงกลอนไว้ด้วยเช่นกันก็โกรธจนดวงตาแดงก่ำ “นายหญิง นี่มันเวรกรรมอะไรของท่านกัน...”

หน้าต่างฉลุที่อยู่ด้านบนประตูหลายวันมานี้ถูกเจียงซูหยินฉีกทำลายนานแล้ว ช่องว่างระหว่างประตูที่กว้างเพียงแค่ประมาณสองนิ้วมือ สามารถมองลอดเข้าไปเห็นเส้นผมยุ่งเหยิงกับใบหน้าชะมุกชะมอมของเจียงซูหยินที่อยู่ด้านในได้ เสื้อผ้าก็ดูราวกับไม่เคยเปลี่ยนเคยซักมาก่อน

ไม่ถนัดเลยกว่าเจียงซูหยินจะได้พบเจอคนจากบ้านเดิม นางร้องไห้จนพูดไม่เป็นคำ “แม่นมหยาง...เจียงจิ้งอันเขาไม่ใช่คน! เขาขายคนข้างกายข้าออกไปจนหมด แม่นมฝางก็ถูกเขาขายออกไปด้วย...เขากลับข้าจะไปบอกความลับที่บ้านเดิม ถึงได้ประกาศต่อภายนอกว่าข้าเสียสติแล้ว ก่อนจะจับข้าขังไว้ที่นี่...”

แม่นมฝางเป็นแม่นมของเจียงซูหยิน นางซื่อสัตย์จริงใจต่อเจียงซูหยินมาก หากว่าแม่นมฝางยังอยู่ ด้วยวิธีการของนางแล้วไหนเลยจะยอมปล่อยให้เจียงซูหยินได้รับโทษถึงเพียงนี้

แม่นมหยางได้ฟังแล้วเพลิงโทสะลุกโชนในใจ ด่าทอออกมาว่า “คนใจไม่ไ้ระกำ! เสียที่ที่ตอนนั้นอนาคตของเขาไม่ราบรื่น แต่นายท่านสามก็ยังช่วยผลักดันให้เขาได้เลื่อนตำแหน่ง!”

เจียงซูหยินฟังร่างเข้ากับประตูร้องไห้ออกมาอย่างขมขื่น “อาอี๋ถูกส่งตัวไปซีโจวแล้ว ยามนี้ยังไม่รู้ว่าเป็นอย่างไรบ้าง ท่านรีบไปรายงานท่านพ่อ ให้เขาเขียนจดหมายหาพี่สาม ให้พี่สามไปช่วยอาอี๋...”

แม่นมหยางได้ฟังวาจานี้แล้วก็ไม่อาจกลืนน้ำตาไว้ได้อีก เอ๋ย เสียงสะอึกสะอื้นว่า “คุณหนูนาง...นายท่านสามไปรับนางกลับมาแล้ว เจ้าคะ...”

ครั้งแรกที่เจียงซูหยินได้ยินก็ดีใจแทบคลั่ง แต่เมื่อเห็นน้ำตาของแม่นมหยางแล้ว เพียงพริบตาก็เข้าใจขึ้นมา ริมฝีปากสั่นระริก แต่สุดท้ายก็พูดอะไรไม่ออก หยาดน้ำตาร่วงรินราวไข่มุก

แม่นมหยางให้คนคุ้มกันที่ติดตามมาฟังประตูห้องเข้าไป เมื่อไม่มีบานประตูให้ฟัง ร่างของเจียงซูหยินก็อ่อนปวกเปียกสิ้นไถลลงกับพื้น โชคดีที่ได้แม่นมหยางเข้าไปปรับตัวไว้

บนร่างของเจียงซูหยินมีกลิ่นเหม็นโชยออกมา เห็นได้ชัดว่าไม่ได้อาบน้ำสระผมมานานแล้ว

อาหารที่อยู่ภายในห้องก็ดูเหมือนตักขึ้นมาจากถังข้าวหมุกระโตนับถ้วยเต็มแล้วก็ไม่มีใครเข้ามาเททิ้ง

แม่นมหยางปาดเช็ดน้ำตา ทนดูต่อไปไม่ไหว ได้แต่ประคองร่างของเจียงซูหยินออกไปข้างนอก

เมื่อมองเห็นหญิงรับใช้ตระกูลเจียงกลุ่มหนึ่งยืนอยู่ด้านนอกเรือน นางก็สั่งการคนคุ้มกันที่พามาในทันที “จัดการ! จัดการพวกคนรับใช้ต่ำช้ากลุ่มนี้ให้ตายเสีย!”

ยามนี้พ่อบ้านตระกูลเจียงพาผู้คุ้มกันจวนมาด้วยกลุ่มหนึ่ง จึงกล้าเข้ามาแล้ว เมื่อเห็นว่าพวกนางพาตัวเจียงซูหยินออกมา ก็ตะคอกว่า “พวกเจ้าพาเจียงซูหยินออกไปจากจวนไม่ได้!”

เจียงซูหยินเมื่อเห็นเขาก็ราวกับคลุ้มคลั่งขึ้นมาอย่างไรอย่างนั้น ฟุ้งกระโจนเข้าไปทั้งดิ่งทั้งทั้งพ่อบ้าน “เจ้ามันเนรคุณ!”

เหล่าคนคุ้มกันของตระกูลฉูต่างลงไม้ลงมือกับพวกหญิงรับใช้

กลุ่มนั้นจนร้องไห้โวยวาย ต่อยจนฟันหลุดไปหลายซี่ถึงได้ยังมี
เมื่อพ่อบ้านพาผู้คุ้มกันในจวนเข้ามา พวกเขาก็เข้าไปปะทะกับผู้คุ้มกัน
ในจวนกลุ่มนั้นอีก

เดิมทีพ่อบ้านเป็นคนที่เจียงซูหยินช่วยสนับสนุนให้ได้เลื่อน
ตำแหน่ง แต่ยามนี้เขากลับกลายเป็นคนสนิทของเจ้ากรมเจียงเสีย
อย่างนั้น เขาไม่กล้าลงมือกับเจียงซูหยิน จึงทำได้เพียงพยายาม
หลบเลี่ยง จนบนใบหน้าของเขามีรอยขีดข่วนเพิ่มขึ้นมาสองสามรอย
อีกทั้งกลิ่นเหม็นบนร่างของเจียงซูหยินก็เสียดแทงจมูกมาก ทำเอาเขา
พะอืดพะอมจนเกือบอาเจียนออกมา

เมื่อแม่่มหยางเห็นคนฝ่ายตนเองล้มพวกผู้คุ้มกันได้แล้ว
ก็รีบเข้าไปโอบเอวของเจียงซูหยินเอาไว้ทันที “นายหญิง พวกเรา
รีบพาคุณชายน้อยกลับจวนไปดูซูหยินผู้เฒ่าก่อนเถิดเจ้าค่ะ!”

การไปดูซูหยินผู้เฒ่านั้นเป็นเพียงข้ออ้างอย่างหนึ่ง จุดประสงค์
ที่แท้จริงคือการที่ฉู่ซางผิงขนย้ายโลงศพของ ‘เจียงเหียนอู๋’ กลับมา
กลางดึกเมื่อคืนวาน

ก่อนหน้าที่แม่่มหยางจะมานั้น ฉู่ซางผิงสั่งนางเป็นพิเศษว่า
ให้รีบพาเจียงซูหยินและคุณชายน้อยกลับจวนมาทันที ฉู่ซางผิง
ฉวยโอกาสช่วงที่เจ้ากรมเจียงเข้าวังพอดี ให้หญิงรับใช้มารับคน
เพราะหากเจ้ากรมเจียงอยู่ในจวนย่อมไม่มีทางปล่อยให้เจียงซูหยิน
กับบุตรชายออกมาแน่

แม่่มหยางจึงกลัวว่าเมื่อเจ้ากรมเจียงกลับมา พวกนางจะหนี
ไม่สำเร็จ

เมื่อเจียงซูหยินได้ระบายอารมณ์ออกมาเต็มที่แล้วก็กลับมา
จัดลำดับความสำคัญได้ นางถ่มน้ำลายใส่พ่อบ้านครึ่งหนึ่ง ก่อนจะพา

พวกแม่หนุ่มหยางไปยังเรือนของเจียงเหยียนกุยบุตรชายของนาง

ตั้งแต่เช้าหัด เจียงเหยียนกุยก็ไม่ได้ลงจากเตียงอีกเลย ไม่ว่า
จะกิน ต้ม หรือทำสิ่งใดล้วนต้องมีคนปรนนิบัติรับใช้

โชคยังดีที่เขาเป็นบุตรชายเพียงคนเดียวของเจ้ากรมเจียง
คนที่ดูแลรับใช้เขาถึงยังนับได้ว่าเอาใจใส่อยู่บ้าง อย่างน้อยบนตัว
ของเจียงเหยียนกุยก็สะอาดสะอ้าน แต่ก็มีเพียงแค่นั้น

เพราะคนรับใช้ในเรือนของเจียงเหยียนกุยราวกับคนใบ้หูหนวก
ไม่ว่าเจียงเหยียนกุยจะเอ่ยถามหรือบันดาลโทษอะไร พวกเขา
ต่างก็ไม่สนใจ

เมื่อเจียงฮูหยินกับลูกชายได้พบหน้า ก็กอดกันร้องไห้ร้องให้
ครั้นเจียงเหยียนกุยได้ยินว่าโรงศพที่บรรจุร่างพี่สาวของตน
กลับมาที่เมืองหลวงแล้ว ริมฝีปากซีดขาวก็เฝ้มเข้าหากันแน่น
สองมือถึงทั้งฝ่ามือเต็งได้ร่าอย่างแรง มือของเขาเรียวบาง เห็น
ข้อต่อกระดูกชัดเจน เพราะว่าหลายวันมานี้เขาอนปวยอยู่บนเตียง
สีผิวบนแขนจึงขาวซีดจนแทบโปร่งแสง มองเห็นเส้นเลือดสีเขียวอมฟ้า
ใต้ผิวหนังได้ร่างๆ

ดวงตาของเขาไร้ซึ่งชีวิตชีวาราวกับบ่อน้ำแห้งผาก มันดู
ว่างเปล่าจนน่าประหลาดใจ มีเพียงหยาดน้ำตาที่ไหลลงจากดวงตา
พาดผ่านใบหน้าเป็นสาย “พาเข้าไปพบ...พี่สาว”

วังหลวงในยามนี้ ชองเต้พระองค์ใหม่กำลังเปิดอ่านสารที่เพิ่งส่งมา
บนโต๊ะ ใบหน้าหล่อเหลามีรอยยิ้มเยาะปรากฏขึ้น “คู่ช่างผิงละทิ้งหน้าที่
ลอบกลับเมืองหลวงเป็นการส่วนตัว มีสิทธิ์คิดคดทรยศ ผู้บัญชาการ
ทหารองครักษ์อยู่ที่ใด”

ผู้บัญชาการทหารองครักษ์ที่ยืนอยู่ด้านล่างในห้องทรงอักษร
รีบออกมาจากแถวทันที “กระหม่อมอยู่นี่พะย่ะค่ะ!”

น้ำเสียงของฮ่องเต้พระองค์ใหม่เยียบเย็นราวกับงูพิษที่แลบลิ้นชู
“เจ้ารีบนำทหารองครักษ์หนึ่งพันนายไปที่จวนตระกูลฉู่ แล้วยึดเสีย!”

ทดลองอ่าน

37

พวกเจียงฮุยรีบเร่งกลับไปท่จวนตระกูลฉู่ นางคิดถึงลูกสาวมากจนไม่มีกำลังใจคำนึงถึงสภาพยาแสบนร่างกาย พุ่งตรงไปยังเรือนที่ตั้งโรงศพของเจียงเหยียนอี๋ในทันที

เจียงเหยียนฮุยก็เข้าไปพร้อมกัน แต่สองขาของเขายังพันผ้าพันแผล อีกทั้งยังไม่มีรถเข็น จึงทำได้เพียงให้คนรับใช้แบกหามไป

ผู้อาวุโสทั้งสองคนของตระกูลฉู่ล้วนอยู่ในเรือนเรียบร้อยแล้ว ฮุยยืนผู้เฒ่าดูอายุมากแล้ว คนผมขาวมาส่งคนผมดำ เห็นฉู่ซางผิงนำโลงศพกลับจวนมากลางดึก นางก็ร้องไห้จนเป็นลมสลบไปรอบหนึ่ง นายท่านผู้เฒ่าฉู่กล่าวว่านางจะเสียใจมากเกินไปจึงไม่กล้าให้ดูสภาพของหลานสาวในโลงศพว่าเป็นเช่นไร

เดิมทีเขาคิดอยากดูด้วยตนเอง แต่กลับถูกฉู่ซางผิงห้ามเอาไว้ บอกว่าให้เปลี่ยนเสื้อผ้าเปลี่ยนชุดกระโปรงและจัดการร่างของเจียงเหยียนอี๋ให้เรียบร้อยก่อนแล้วค่อยดู

แม้คำพูดจะฟังดูคลุมเครือ แต่นายท่านผู้เฒ่าตระกูลฉู่ก็รู้ว่าหลานสาวถูกส่งไปสถานที่เช่นนั้น ยามนี้บุตรชายมากล่าวเช่นนั้นอีก

ในใจก็รู้ดีว่าก่อนตายเกรงว่าหลานสาวคงไม่มีแม่กระทั่งเสื้อผ้าคลุมกาย น้ำตาจึงไหลรินออกมาอีกไม่น้อย

เขาระแทกไม้เท้าในมือกับพื้นแล้วสบถว่า “ทรราช! ทรราช ไร้คุณธรรม!”

กระทั่งเจียงฮูหยินร้องให้เข้ามาในเรือน ผู้อาวุโสสองคนที่เห็นว่นางมีสภาพย่ำแย่ถึงเพียงนี้ ก็รู้แล้วว่าเจียงฮูหยินมีชีวิตอยู่ที่ตระกูลเจียงอย่างไร ก็ปล้นร้องไห้อย่างเจ็บปวดขึ้นมาอีก

“ลูกสาวแม่! ตอนแรกแม่ไม่ควรยอมให้เจ้าแต่งงานกับไอ้สารเลว แซ่เจียงนั่นเลย!”

“เจ้าเป็นภรรยาเอกของเขานะ เหตุใดเขาถึงทำกับเจ้าเช่นนี้ อาอี๋เด็กคนนั้นถึงจะมีความผิดมากมายเพียงใด แต่ก็ยังเป็นเลือดเนื้อเชื้อไขของเขา! เหตุใดจิตใจของคนผู้นี้ถึงได้ชั่วช้าถึงเพียงนี้”

ฮูหยินผู้เฒ่าจู่กอดลูกสาวของตนร้องไห้จนแทบสลบไป หากพวกเขาชั่วช้าที่หลานสาวถูกส่งตัวไปเป็นหญิงคนิกาที่เขตชายแดนเร็วกว่านี้ ถึงแม้จะต้องใช้เงินมากมายเพียงใดหรือต้องใช้วิธีการใด กระทั่งต้องชิงตัวนางระหว่างทาง พวกเขาก็จะต้องแย่งตัวนางมาได้

แต่เป็นเพราะเจ้ากรมเจียงจงใจปิดขานี้ ทำให้ตอนพวกเขารู้เรื่องก็สายเกินไปเสียแล้ว

เจียงฮูหยินกอดมารดาพร้อมทั้งร้องไห้ น้ำตาไหลรินไม่ขาดสาย “ท่านแม่ ชีวิตลูกทนต์ทุกข์ทรมานยิ่งนัก...ยังมีอาอี๋ที่น่าสงสารของลูกอีก...”

เมื่อนึกถึงบุตรสาว เจียงฮูหยินก็ปวดเข็ดน้ำหู น้ำตาลวก ๆ ลูกขึ้นเดินตรงเข้าไปในห้องที่ว่างโล่งศพ

แม้คนจะตายไปแล้วสืบทอดวัน แต่ตอนนี้เข้าสู่ฤดูใบไม้ร่วง อากาศกลับกลายเป็นหนาวเย็น กลิ่นจึงไม่ได้เหม็นเน่ารุนแรงนัก ทว่านอกจากคนที่สนิทสนมใกล้ชิดแล้ว คนอื่นๆ ล้วนจำไม่ได้ว่า นี่คือคุณหนูสายนอกของจวนที่ตายอย่างน่าอเนจอนาถหรือไม่

หญิงรับใช้ที่มีอายุหลายคนกำลังใช้น้ำล้างหน้าเช็ดเนื้อเช็ดตัว ให้กับผู้ที่อยู่ในโรงศพ โดยที่ด้านข้างมีชุดผ้าไหมที่จะใส่ไปในโลง วางอยู่ชุดหนึ่ง

เจียงฮูหยินผลักหญิงรับใช้ไม่กี่คนนั้นออก น้ำตาไหลรินอยาก จะเห็นใบหน้าของบุตรสาวที่จากไปแล้วของตนเองเป็นครั้งสุดท้าย แต่กลับต้องนั่งอึ้งไปยามได้เห็นใบหน้าซึ่งเต็มไปด้วยรอยขีดเลื้อย ของหญิงสาวในโลง

ไม่ใช่เพราะสภาพการตายของหญิงสาวผู้นั้นน่าสยดสยอง จนเกินไป แต่เป็นเพราะ...เดิมทีก็ไม่ใช่บุตรสาวของนาง!

เสียงร้องไห้ของเจียงฮูหยินพลันหยุดชะงัก ยังคงคิดว่าตอนที่ จู่ซางผิงเก็บศพมานั้นจำผิดคน เมื่อคิดว่าบุตรสาวของตนยังคงอยู่ ที่นอกด่านไม่ได้ฝังร่าง ก็พลันทั้งโศกเศร้าทั้งโมโหขึ้นมาชั่วขณะ ตะคอกเสียงดังว่า “นี่ไม่ใช่อาอี้อี้อของบ้านข้า!”

เวลานั้นหญิงรับใช้ด้านข้างใส่เสื้อผ้าที่เตรียมไว้ตอนตายให้กับ หญิงสาวที่อยู่ในโลงเรียบร้อยแล้วยังคงคิดว่านางโศกเศร้าเสียใจ จนเกินไป ไม่อาจยอมรับความจริงได้ จึงเอ่ยปลอบใจว่า “ฮูหยินทำใจ เสียเถิดเจ้าค่ะ”

เจียงฮูหยินไม่สนใจพวกนาง หันหลังกลับเดินออกไปนอกห้อง “พี่สาม ที่ท่านพากลับมาใช่อาอี้อี้อที่ไหนกัน!”

จู่ซางผิงนั่งอึ้งไป “ในนั้นไม่ใช่อาอี้อี้อหรือ”

เจียงฮูหยินเอ่ยด้วยดวงตาแดงก่ำ “ลูกสาวของข้า เลือดเนื้อเชื้อไขที่มาจากร่างกายของข้า ข้ายังจะจำไม่ได้เสียหรือ”

ยามนี้หญิงรับใช้ไม่กี่คนในห้องก็เอ่ยขึ้นว่าจัดการร่างของผู้ที่อยู่ด้านในเรียบร้อยแล้ว

หลายวันหลายคืนที่ผ่านมา ชูซางผิงเร่งรีบเดินทางมาโดยตลอด เมื่อถูกเจียงฮูหยินตะคอกใส่เช่นนี้ สมONGที่เดิมทีรู้สึกหนักอึ้ง ตอนนั้นก็เริ่มปวดตบๆ ขึ้นมาแล้ว

เขาเข้าไปดูในห้องด้วยตาตนเอง ผู้อาวุโสทั้งสองของตระกูลชู่ก็เข้าไปด้วยเช่นกัน

เจียงเหยียนกุยเองก็อยากจะเข้าไปดู แต่ถูกเจียงฮูหยินห้ามปรามไว้ “เจ้าเดินเหินไม่สะดวก อย่าเข้าไปเลย ในนั้นไม่ใช่พี่สาวของเจ้า”

เจียงฮูหยินเจ็บปวดใจด้วยกลัวว่าบุตรสาวตนยังคงอยู่ในพื้นที่ทุรกันดารห่างไกล ไม่ได้ฝังร่างลงดินอย่างสงบสุข แต่ในดวงตาอ้างว้างว่างเปล่าของเจียงเหยียนกุยคือนักกลับมามีอารมณ์บางอย่างปะทุขึ้นมา

ร่างที่ท่านลุนนำกลับมาไม่ใช่ร่างพี่สาวของเขา ก็หมายความว่าพี่สาวของเขาอาจจะยังมีชีวิตอยู่ก็ได้ไม่ใช่หรือ

ภายในห้อง หลังจากผู้อาวุโสตระกูลชู่ทั้งสองเห็นคนในโลงชัดเจนแล้ว นายท่านผู้เฒ่าชู่ก็ตบหน้าบุตรชายด้วยความโกรธสองที

“เจ้าเป็นลูกประสาอะไรกัน หลานสาวของบ้านตัวเองก็ยังไม่ฝังอีกหรือ”

หลายวันมานี้ชูซางผิงยังไม่ได้พักผ่อนดี ๆ เลยทำให้บนใบหน้ามีหมวดเคราขึ้นเต็มไปหมด ยามนี้เพียงรู้สึกปวดหัวตื้อ ๆ เท่านั้น

ฮูหยินผู้เฒ่าชู่ส่งสารลูกชาย ยามที่นายท่านผู้เฒ่าชู่เตรียม

จะลงมืออีกครั้งก็ถูกนางห้ามปรามเอาไว้เสียก่อน “อย่าตอบอีกเลย!
ในใจของช่างผิงก็เจ็บปวดเหมือนกัน”

ช่างผิงเอ่ยพึมพำเสียงเบา “ไม่มีทาง ข้าสอบถามมาแล้ว
ที่ผิงอยู่ที่นี่คืออ้าวชัด ๆ เหลียวหนานอ่องตอนรู้ว่าเกิดเรื่องขึ้น
กับนางยังมอบโลงให้ผิงศพอยู่เลย โลงศพใบนี้ก็เป็นเหลียวหนานอ่อง
ที่มอบให้...”

ยามนี้ด้านนอกมีเสียงของเด็กวิ่งใช้ดังขึ้นมา “นายท่านผู้เฒ่า
มีจดหมายมาถึงท่านขอรับ!”

คนรับใช้ที่รู้ว่าช่างผิงกลับจวนมาแล้วมีไม่มาก และทั้งหมด
ล้วนเป็นคนรับใช้ที่จงรักภักดีต่อตระกูลฉู่

เด็กรับใช้ผู้นี้เรียกว่านายท่านผู้เฒ่า แน่หนอนว่ากำลังหมายถึง
นายท่านผู้เฒ่าฉู่

ภายในใจของนายท่านผู้เฒ่าฉู่กำลังสับสนวุ่นวาย ไหนเลยจะมี
แก้ใจอ่านจดหมายได้ จึงรีบเอ่ยขึ้นทันทีว่า “ไปวางไว้ที่ห้องหนังสือ
ประเดี๋ยวข้าค่อยอ่าน!”

เด็กรับใช้ที่อยู่ด้านนอกมองตราประทับบนจดหมายเล็กน้อย
ก่อนจะเอ่ยขึ้นอย่างกล้า ๆ กลัว ๆ ว่า “นายท่านผู้เฒ่า นี่เป็นจดหมาย
จากจวนเหลียวหนานอ่องขอรับ”

จวนเหลียวหนานอ่องหรือ

นายท่านผู้เฒ่าฉู่กับสุหยินผู้เฒ่าฉู่มองหน้าสบตากัน ตระกูลฉู่
ของพวกเขาไม่มีอะไรเกี่ยวข้องกับเหลียวหนานอ่องผู้ขึ้นชื่อเรื่อง
ความโหดเหี้ยมไม่ว่าต่อฝ่ายใดมาก่อน

เมื่อช่างผิงได้ยินคำว่า ‘จวนเหลียวหนานอ่อง’ แล้วหัวใจ
ก็สั่นสะท้าน รีบก้าวยาว ๆ ออกจากประตูห้องทันที คราวนี้จดหมายในมือ

ของเดี๋ยงใช้ผู้นั้นมาเปิดอ่าน

ในช่องที่มีตราประทับดวงใหญ่ของเหลียวหนานอ๋องมีกระดาษจดหมายแผ่นหนึ่ง อีกทั้งยังมีซองจดหมายซองเล็กอีกฉบับ

ฉู่ซางผิงรีบอ่านจดหมายฉบับนั้นจนจบ ก่อนจะเอ่ยขึ้นด้วยความดีใจ “อาอ้อยังมีชีวิตอยู่!”

ผู้อาวุโสทั้งสองของตระกูลฉู่เมื่อได้ยินเช่นนั้นก็รีบออกมาจากห้องทันที เจียงฮูหยินคิดว่าจดหมายในมือของฉู่ซางผิงมา หลังจากอ่านจบแล้วกลับไม่รู้ว่าควรจะทำใจหรือเสียใจ

ดีใจนั้นย่อมดีใจที่ลูกสาวยังมีชีวิตอยู่ แต่อีกไม่นานฮ่องเต้จะจัดการกับตระกูลฉู่แล้ว นี่เป็นหายนะของทั้งตระกูลเชียวนะ!

นางเป็นหญิงสาวที่อยู่ในเหย้าในเรือนคนหนึ่ง ก่อนหน้านั้นไม่เคยคิดถึงเรื่องราวเลวร้ายเช่นนี้มาก่อน ยามนี้จึงหวาดกลัวขึ้นมาทำได้เพียงมองพี่ชายร่วมอุทรของตนเองอย่างเป็นกังวล “พี่สามฝ่าบาทจงใจเอาผิดท่านโทะฐานมีเจตนาก่อกบฏ เพราะท่านละทิ้งหน้าที่โดยพลการ จะทำเช่นไรดี”

และในเวลาอันเอง คนสนิทที่กลับมาพร้อมกับฉู่ซางผิงก็ได้ข่าวมาจากตลาด จึงรีบเร่งเข้ามาแจ้งข่าวในทันที “นายท่านสามทหารองครักษ์กลุ่มหนึ่งออกมาจากประตูเซวียนอู่แล้วขอรับ กำลังมาทางถนนใหญ่ตูเหอนี้ คาดว่าจะมุ่งหน้ามาหาพวกเราขอรับ!”

ฮูหยินผู้เฒ่าฉู่เพิ่งทราบเรื่องที่หลานสาวของตนยังมีชีวิตอยู่ หว้ายไม่ทันได้ดีใจก็ต้องรับรู้เรื่องราวที่เกรงว่าน่าจะเป็นหายนะสำหรับทั้งตระกูลเสียแล้ว ทันใดนั้นก็รู้สึกหายใจไม่ทัน ล้มพับสลบลงไปทันที

“ฮูหยินผู้เฒ่า!”

“ฮูหยิน!”

“ท่านแม่!”

ชั่วขณะหนึ่ง ภายในเรือนที่ไม่ใหญ่นักก็พลันเกิดความรู้สึกวุ่นวายขึ้นมา

ฉู่ซางผิงกดจุดเหรินจง¹ ของนาง นางถึงได้ฟื้นคืนสติขึ้นมา

ฮูหยินผู้เฒ่ามองบุตรชายที่ตนเองรู้สึกภาคภูมิใจเป็นที่สุด ด้วยดวงตาพร่ามัวมน้ำตา เจ็บปวดใจจนควบคุมตัวเองไม่อยู่ “ลูกแม่...”

เจียงฮูหยินร้องไห้พลาบตาตัวเอง “เป็นความผิดของข้า ทั้งหมดล้วนเป็นความผิดของข้า! หากตอนแรกข้าสั่งสอนอาอี้ให้ดี ไม่ให้ทายนางจนเสียคน ไหนเลยนางจะกล้าใช้วิธีการสกปรกเช่นนั้น กับพระสนมซีผินที่อยู่เฝ้าในวังหลวงได้กัน ทั้งหมดนี้เป็นผลจากความร้ายกาจของข้า เป็นเพราะข้าเคยปฏิบัติต่อพระสนมซีผินอย่างโหดร้าย ข้าจะไปขอขมาพระเจ้าให้พระสนมที่หน้าประตูดวัง ขอให้ไว้ชีวิตตระกูลฉู่ ต่อให้ต้องการชีวิตของข้า ข้าก็ยอม...”

ฉู่ซางผิงส่งซองจดหมายฉบับเล็กนั้นให้เจียงฮูหยิน “เวลานี้แล้ว เจ้าอย่าได้กล่าววาทะใดๆ พวกนี้เลย ถึงแม้อาอี้จะมีความผิด แต่โทษก็ไม่หนักเท่านี้! เป็นเพราะฮ่องเต้ทรงราชผู้นี้ไร้คุณธรรม! ต่อให้เจ้าไปคุกเข่าจนตายอยู่หน้าวัง เขาก็ไม่มีทางถอนรับสั่งเป็นแน่ หลังจากนั้นพวกเจ้าแม่ลูกจะไม่กลับตระกูลเจียงก็ช่าง ต่อให้ตระกูลฉู่จะแย่กว่านี้อีกสักเพียงใดก็เลี้ยงดูพวกเจ้าสองแม่ลูกได้ ส่วนเจ้าโง่เจียงจึงอันนั้นคงกลัวจะเกิดปัญหาคับกับตัวเอง คิดว่าอีกไม่กี่วัน

¹ จุดสำหรับกดจุดหรือฝังเข็ม อยู่ตรงกลางระหว่างเหนือริมฝีปากกับจมูก

น่าจะเขียนหนังสือปลดภรรยาให้เจ้าแน่ นี่คือจดหมายที่อาอี้ส่งมา เจ้าเก็บเอาไว้ให้ดี ข้าไม่อาจอยู่ในจวนนี้ได้อีกแล้ว...”

ยามที่กล่าววาทะนี้ ฉูซางผิงก็มองไปที่ผู้อาวุโสตระกูลฉูทั้งสองอีกครั้ง ก่อนเอ่ยกับเจียงฮุยวินว่า “หากข้าไม่อยู่แล้ว ผাগเจ้าดูแล ท่านพ่อท่านแม่แทนข้าให้ดีกว่า”

เพียงประโยคนี้ก็ทำให้คนทั้งครอบครัวล้วนขอบตาแดงก่ำ

เจียงเหยียนกุยนั่งอยู่บนแคร่หาม ไม่มีครั้งใดที่เขาจะรู้สึกเกลียดชังรับประโยชน์ของตนเองมากเท่ากับครั้งนี้ สองมือของเขาจับที่วางแขนบนแคร่หามแน่น เอ่ยด้วยขอบตาแดงก่ำ “ท่านลุง!”

ฉูซางผิงลูบหัวเจียงเหยียนกุยเบา ๆ “ในตัวเจ้ามีสายเลือดตระกูลฉูอยู่ครึ่งหนึ่ง นับว่าเป็นลูกหลานของตระกูลฉูเช่นเดียวกัน เจ้าอย่าเพ่งลึนหัวในตัวเอง ในภายภาคหน้าแม่ของเจ้า พี่สาวของเจ้า ยังต้องพึ่งพาเจ้า หากเจ้าไม่ลุกขึ้นมา พวกนางจะพึ่งพาใคร”

คำพูดนี้ทำเอาเจียงเหยียนกุยร้องไห้ออกมาโดยไร้เสียง “เหยียนกุยจดจำไว้แล้ว...”

ยามนี้ฉูซางผิงถึงได้หันหน้าไปคุกเข่าลง ไชกศีระคำนับผู้อาวุโสตระกูลฉูทั้งสอง “ท่านพ่อ ท่านแม่ ลูกออกตัณญ์ ถึงได้นำเรื่องราวเล่าร้ายครั้งใหญ่นี้มาสู่วงศ์ตระกูล”

ผู้อาวุโสตระกูลฉูทั้งสองรีบเข้าไปพุงเขาให้ลุกขึ้นทันที

นายท่านผู้เฒ่าผู้อ่านจดหมายที่เหลียวหนานอ่องส่งมาให้แล้ว ก็รู้ว่าอีกฝ่ายจะส่งคนมาเป็นกำลังหนุนให้กับฉูซางผิง ขอเพียงบุตรชายเขาออกจากเมืองหลวงได้ ฮ่องเต็กก็ทำอะไรไม่ได้แล้ว เขาเอ่ยว่า “รีบออกไปจากเมืองหลวงเสีย! หากช้ากว่านี้เกรงว่าจะเกิดเรื่องไม่คาดคิดขึ้น!”

ขอเพียงผู้ช่างฝังไม่อยู่ในจวน ถึงแม้ทหารองครักษ์จะเข้ามาตรวจค้น แต่เมื่อหาตัวผู้ช่างฝังไม่พบ ความผิดนี้ก็ไม่สามารถลงทัณฑ์ได้

สุหิณผู้เฒ่าผู้เฒ่าทั้งน้ำตาว่า “ไปเถิด!”

ผู้ช่างฝังมองบิดามารดาของตนอีกครั้ง ก่อนจะกอดพินหันหน้าจากไป

นายท่านผู้เฒ่าผู้สั่งการคนรับใช้ในจวนว่า “ยกโลงศพลงไปหากประตูเดียวพวกทหารองครักษ์เข้ามาตรวจสอบพบเข้า ก็บอกไปว่าเป็นร่างของญาติพี่น้องที่บ้านที่จวนแล้วประสบอุบัติเหตุ รอให้เรื่องผ่านไปแล้วค่อยหาสถานที่ดี ๆ ฝังร่างแม่นางผู้นี้ อย่างไรก็ตามเสียก็เป็นผู้มีชะตาชีวิตอาภัพ...”

ยามที่ทหารองครักษ์เดินทางมาถึงถนนใหญ่ดูเหมือนก็บังเอิญพบเข้ากับขบวนรถใหญ่โตโอ้อ่าขบวนหนึ่งเข้าพอดี

เหล่าทหารองครักษ์วางอำนาจจนเคยชิน คนตัวเล็กที่อยู่ด้านหน้าจึงเอ่ยปากขึ้นว่า “หลีกไป ๆ! ทหารองครักษ์จะทำงาน อย่าขวางทาง!”

ผ้ามานรถปักดินทองบนรถม้าถูกมือขานวลอ่อนเยาว์ที่ทาเลิบบด้วยสีแดงสดคู่หนึ่งเลิกขึ้น หญิงสาวบนรถดวงหน้าสง่างามมีเสน่ห์ริมฝีปากแยมยิ้มเยือกเย็นบาง ๆ “ทหารองครักษ์เช่นพวกเจ้าช่างกล้าหาญชาญชัยยิ่งนัก กระทั่งขบวนรถขององค์หญิงเช่นข้าก็ยังคงกล้าประจันหน้า!”

ยามที่เห็นว่าคนบนรถคือองค์หญิงใหญ่เหวินซู ทหารองครักษ์ที่เอ่ยปากเมื่อครู่นี้ก็พลันสงบปากสงบคำลงทันที

องค์หญิงใหญ่เหวินซูเป็นธิดารักของฮ่องเต้พระองค์ก่อน ยามนี้

มีศักดิ์เป็นพระปิตุจฉาของฮ่องเต้องค์ปัจจุบัน ยามที่นางเอ่ยวาจา ต่อหน้าฮ่องเต้ยังมีน้ำหนักรมากกว่าไทเฮาเสียอีก

เมื่อผู้บัญชาการทหารองครักษ์พบเห็นความผิดปกติที่ด้านหน้า ก็รีบเร่งม้าเดินขึ้นหน้าไป ยามที่รู้เรื่องราวทั้งหมดก็เงื้อมมือสะบัดแล่ ฟาดลงบนร่างของทหารองครักษ์ผู้นั้นจนผิวหนังที่ใบหน้าปริแตก แตกลับไม่กล้าส่งเสียงร้องออกมาแม้แต่หน่อย

ผู้บัญชาการทหารองครักษ์ประสานมือการะองค์หญิงใหญ่ทันที “คนใต้บังคับบัญชาดวงตาทะลึงแวไม่ ทำให้องค์หญิงใหญ่ไม่พอใจ ข้าผู้แซ่เซียวต้องขออภัยองค์หญิงใหญ่แทนเขาด้วยขอรับ”

องค์หญิงใหญ่แค้นเสียงออกมาอย่างไม่พอใจ “ข้ายังนึกว่า ตนเองไร้คนเคารพยำเกรงแล้วเสียอีก ไม่ว่าสุนัขตัวไหนก็กล้าหา ต่อหน้าข้าได้!”

ผู้บัญชาการทหารองครักษ์ค้อมเอวต่ำลงกว่าเดิม “ไม่บังอาจ ขอรับ! ข้าผู้แซ่เซียวยังต้องไปปฏิบัติงานตามรับสั่งของฝ่าบาท ไม่อาจ กล่าววาจาขัดแย้งกับองค์หญิงใหญ่ได้อีก วันหน้าจะเข้าไปขออภัยโทษ ด้วยตนเองอีกครั้งขอรับ”

ใบหน้าขององค์หญิงใหญ่พลันเปลี่ยนสี แต่เพราะได้รับการ อบรมมาอย่างดี นางจึงไม่เสียกิริยาท่าทางเลยสักนิด แม้จะอายุ สามสิบกว่าปีแล้ว แตกลับดูไม่แตกต่างจากหญิงสาวอายุยี่สิบต้นๆ สักเท่าไรนัก นางเอ่ยว่า “ข้าไม่เห็นความจริงใจในการขออภัยโทษ ของหัวหน้าเซียวเลยแม้แต่หน่อย ข้าเจ้ายังคิดจะใช้รับสั่งของฝ่าบาท มากดข้าอีกหรือ”

นางสั่งให้สารเถีเคลื่อนรถม้าไปข้างหน้าอีกเล็กน้อย ปิดกั้น ถนนใหญ่ตูเหอไว้อย่างแน่นหนา ยามนี้ถึงได้มองผู้บัญชาการทหาร

องค์รักษ์แล้วเอ่ยว่า “วันนี้ขบวนรถของข้าจะจอดตรงที่นี่ละ ผู้บัญชาการเชียวจะพาคนของเจ้าเดินอ้อมเส้นทางนี้ไป หรือว่า... จะขอโทษข้าดี ๆ เล่า”

ผู้บัญชาการทหารองค์รักษ์รู้ตั้งแต่แรกแล้วว่าองค์หญิงใหญ่ ผู้นี้ไม่อาจต่อกรด้วยง่าย ๆ เหตุใดวันนี้ถึงได้บังเอิญเพียงนี้ เมื่อครู่ทำให้นางไม่พอใจเสียได้

ให้เดินอ้อมไปนั้นไม่มีทาง จวนตระกูลฉู่ตั้งอยู่ตรงกลาง ถนนใหญ่ตูเหอ หากไปถึงข้า เกรงว่าฉู่ซางผิงจะรู้ข่าวและหลบหนีไป เมื่อเขากลับไปอยู่ต่อหน้าพระพักตร์ฮ่องเต้ย่อมไม่เป็นผลดีแน่

ผู้บัญชาการทหารองค์รักษ์เอ่ยขึ้นว่า “องค์หญิงใหญ่ ท่านอย่าได้ทำให้ข้าน้อยล้าปากใจเลยขอรับ”

หากไม่ใช่เพราะในปีนั้นองค์หญิงใหญ่ผู้นี้บาดหมางกับตระกูลฉู่ เพราะเรื่องการแต่งงาน เขาคงสงสัยแล้วว่าองค์หญิงใหญ่จงใจหาเรื่องกันอยู่ที่นี่ เพราะอยากจะช่วยให้ฉู่ซางผิงหลุดพ้นจากการจับกุม

เห็นได้ชัดว่าองค์หญิงใหญ่ไม่มีทีท่าจะยอมผ่อนปรนเลย แม้แต่น้อย “ในเมื่อผู้บัญชาการเชียวรู้สีกว่าข้ากำลังทำให้เจ้าล้าปากใจ เช่นนั้นพวกเรา ก็ไปเจรจาทกลงกันต่อหน้าพระพักตร์เถิด!”

ผู้บัญชาการทหารองค์รักษ์ลงจากหลังม้ามาคารวะองค์หญิงใหญ่ “ข้าน้อยสั่งสอนลูกน้องไม่ดีพอ ทำให้องค์หญิงใหญ่ไม่พอใจ ขอให้ องค์หญิงใหญ่ได้โปรดละเว้นโทษให้ข้าน้อย อย่าได้ถือสาหาความ กับข้าน้อยเลยขอรับ!”

องค์หญิงใหญ่แค้นเสียงเย็นออกมาเล็กน้อย ยามนี้ถึงได้ ปล่อย่านารถม้าลง “รอให้ขบวนรถของข้าเคลื่อนผ่านไปก่อนแล้ว พวกเจ้าค่อยไป”

ขบวนรถใหญ่โตหรูหราค่อย ๆ เคลื่อนตัวผ่านถนนใหญ่ดูเหอไปอย่างช้า ๆ

ครั้นผู้บัญชาการทหารองครักษ์เห็นว่าด้านหลังรถม้าขององค์หญิงใหญ่นั้นยังมีรถม้าอีกเจ็ดแปดคัน ก็พลันบันดาลโทสะขึ้นมา

เขาเพิ่งจะเผยสีหน้าโกรธเกรี้ยวก็เป็นเวลาเดียวกับที่ม่านรถม้าคันหนึ่งซึ่งกำลังเคลื่อนตัวผ่านไปเลิกลื่นพอดิ ผู้ที่อยู่ด้านในเป็นคุณชายหน้าตางดงามผู้หนึ่ง ดวงตาเต็มไปด้วยเสน่ห์แพรวพราว “ดูว่าผู้บัญชาการเชียวยังรู้สึกไม่พอใจองค์หญิงอยู่มากสินะ”

ผู้บัญชาการทหารองครักษ์รีบประสานมือเอ่ยว่า “ไม่บังอาจขอรับ”

คนผู้นี้คือชายบำเรอที่องค์หญิงใหญ่โปรดปรานมากที่สุด ไม่อาจล่วงเกินได้อย่างแท้จริง

ด้านในรถม้าสองสามคันด้านหลังก็มีคนทยอยเลิกลื่นรถม้าขึ้นทั้งหมดล้วนเป็นบุรุษหนุ่มที่หากไม่มีหน้าตาหล่อเหลาเกลี้ยงเกลา ก็ต้องเฝ้าขวนใจ แต่ละคนเอาแต่บ่นว่าเหตุใดรถม้าถึงได้หยุดอยู่ตรงนี้นานเพียงนี้

กว่าขบวนรถขององค์หญิงใหญ่จะเคลื่อนผ่านหมด เวลาที่ล่วงเลยไปมากกว่าครึ่งเค่อแล้ว ผู้บัญชาการทหารองครักษ์จึงรีบขึ้นหลังม้าเตรียมมุ่งหน้าไปยึดจวนตระกูลฉู่ทันที

ทว่าที่ด้านหลังกลับมีชั้นที่รีบเร่งควมำเข้ามา ส่งเสียงตะโกนมาแต่ไกลว่า “ผู้บัญชาการเชียวยุดก่อน!”

ผู้บัญชาการทหารองครักษ์จึงทำได้เพียงหยุดอยู่กับที่เพื่อรอคนที่กำลังเข้ามา

เมื่อชั้นที่มาถึงตรงหน้าก็ดึงเชือกบังเหียนม้าให้หยุดลงแล้วเอ่ยว่า

“ฝ่าบาทมีรับสั่งให้ผู้บัญชาการเขียวเฉียนรีบไปจับกุมตัวคู่ซังผิงที่ประตูเมืองทันที!”

ผู้บัญชาการทหารองครักษ์ไม่รู้ว่าเหตุใดภายในเวลาไม่ถึงครึ่งชั่วยามนี้ ฝ่าบาทถึงได้เปลี่ยนแปลงคำสั่ง เขาเอ่ยว่า “เช่นนั้นยังต้องไปยึดจวนตระกูลคูหรือไม่ว่

ขันทีเอ่ย “ย่อมไม่ต้องยึดแล้ว”

ในใจของผู้บัญชาการทหารองครักษ์ยังรู้สึกคุกรุ่นมากกว่าเดิม แต่กลับไม่กล้าแสดงสีหน้าออกมา เพียงเอ่ยว่า “ข้าน่อยรับคำสั่ง!”

วังหลวง

ภายในห้องทรงอักษร แจกันดอกไม้หรือเครื่องหยกต่าง ๆ ที่สามารถแตกได้ล้วนถูกผู้ที่นั่งอยู่บนบัลลังก์มังกรผู้นั้นทำแตกกระจายจนหมด เหล่านางกำนัลและขันทีที่คอยอยู่ปรนนิบัติรับใช้ล้วนคุกเข่าอยู่กับพื้นด้วยร่างสั่นงันงก บางครามีเศษกระเบื้องเคลือบลอยมาบาดใบหน้าจนเป็นแผล ก็ยังไม่กล้ายกมือขึ้นปาดเช็ดเลือด

“พวกไร่ประโยชน์! ล้วนแต่เป็นพวกไร่ประโยชน์ทั้งสิ้น!”
ฮ่องเต้พระองค์ใหม่กวาดเอกสารกราบทูลข้อราชการจากขุนนางที่อยู่บนโต๊ะมังกรทั้งหมดลงบนพื้นทันที

“เหตุใดเราถึงมอบหมายงานนี้ให้ผานเว่ยไต้ละ ส่งนางไปในค่ายทหารของเขา เขากลับคืนก วัชีวิตนางจนกลายเป็นจุดอ่อนให้เสด็จอาของเรากจกจวไปเสียได้!” ฮ่องเต้พระองค์ใหม่โกรธเกรี้ยวจนหัวเราะออกมา

หัวหน้าขันทีค่อย ๆ ส่งชาร้อนถ้วยหนึ่งไปให้ “ฝ่าบาททรงดื่มชาคลายโทสะก่อน...”

เขาบัดทิ้งทันที “ใส่หัวออกไป!”

น้ำชาร้อน ๆ สาดลงบนร่าง ทว่าหัวหน้าชั้นที่ผู้นั้นกลับไม่กล้า
เอ่ยอะไรออกมาอีก

ฮ่องเต้พระองค์ใหม่สองมือเท้าโตะมังกร ในดวงตาเผยแว
กรุ่นโกรธ “เรียกตัวเจียงจิ่งอันเข้ามาพบเรา!”

เจียงจิ่งอันที่เพิ่งออกไปจากห้องทรงอักษรเมื่อครู่นี้จึงถูกขันที
รุ่นเล็กเรียกตัวเข้ามาอีกครั้ง

เขาเพิ่งจะเข้าประตูมา เอกสารฉบับหนึ่งก็ลอยปะทะใบหน้าพอดี
ฮ่องเต้พระองค์ใหม่โกรธเกรี้ยวจนยากจะควบคุมอารมณ์ได้
“เจ้าบอกว่าสองแม่ลูกคุณนั้นถูกเจ้าขังไว้ในจวนแล้วไม่ใช่หรือ เหตุใด
ตอนนี้พวกเขาก็ไปถึงโพล่ที่จวนตระกูลฉู่เสียเล่า”

เจ้ากรมเจียงไนใจตื่นตระหนก รีบร้อนคุกเข่าลง “กระ...หม่อม
กลัวแล้วพะย่ะค่ะ”

เขาไม่รู้เรื่องที่เจียงฮูหยินกับบุตรชายหนีออกจากจวนเลยสักนิด
เส้นเลือดข้างขมับของฮ่องเต้พระองค์ใหม่เต้นตึก ๆ ก่อนจะ
ปวดศีรษะตามมา เขาใช้มือหนึ่งนิ้วกดหว่างคิ้วพลงเอยว่า “บุตรสาว
ที่เกิดจากภรรยาเอกของเจ้าผู้นั้นยังไม่ตาย”

วาทะนี้เมื่อเข้าสู่โสตประสาทของเจ้ากรมเจียง เขาเพียง
ประหลาดใจ ไม่ได้รู้สึกยินดีใดๆ ทั้งสิ้น

ฮ่องเต้พระองค์ใหม่เอ่ยพร้อมรอยยิ้มชั่วร้ายว่า “ยามนี้นางอยู่
ในมือของเหลียวหนานอ๋อง คาดว่าเขาก็คงรอจะใช้ประโยชน์จากนาง
เช่นเดียวกัน! หากเราลงมือกับจวนตระกูลฉู่ในยามนี้ ก็จะตรงกับที่
เขาต้องการพอดี!”

หากในมือเหลียวหนานอ๋องมีแค่เจียงเหยียนอี้ผู้เดียว สถานการณ์

ก็คงไม่ได้เปลี่ยนแปลงอะไรมาก ขอเพียงเจ้ากรมเจียงผู้นี้ยื่นกรานว่านางไม่ใช่บุตรสาวของตน ใช้แค่คำว่า ‘บิดเบือน’ ก็บิดเรื่องให้พ้นตัวได้แล้ว

แต่ยามนี้เจียงสูหยินกับลูกชายกลับไปที่จวนตระกูลฉู่แล้ว เมื่อมีทั้งสองคนเป็นพยาน เรื่องที่เขาส่งบุตรสาวสายตรงตระกูลขุนนางไปเป็นหญิงคณิกาที่ค่ายทหารเขตชายแดนก็จะถูกเปิดโปงแล้วชาวประชาได้หล้าจะมองเขาเช่นไร

กษัตริย์ปกครองไร้คุณธรรม นี่ไม่ใช่โอกาสอันดีสำหรับเสด็จอาของเขาหรอกหรือ

ขณะที่ฮ่องเต้พระองค์ใหม่กำลังกลัดกลุ้มอยู่นั้น ด้านนอกห้องทรงอักษรก็มีเสียงรายงานจากคนในวังดังขึ้น “ฝ่าบาท เกิดเรื่องใหญ่แล้วพะย่ะค่ะ!”

ฮ่องเต้พระองค์ใหม่คว้าแท่นฝนหมึกที่อยู่บนโต๊ะมังกรแล้วขว้างออกไป “ว่ามา!”

ชั้นที่รุ่นเล็กที่ถูกแทนฝนหมึกปาจนหัวแตกเลือดอาบ คุณเข้าอยู่บนพื้นพลางเอ่ยด้วยเสียงสะอื้น “แม่ทัพน้อยผ่านเมามายไร้สติจนเสียมารยาทล่วงเกินพระสนมซีผินพะย่ะค่ะ...”

ฮ่องเต้พระองค์ใหม่รู้สึกเพียงเลือดขึ้นหน้า เขาหยิบกระบี่หลงเฉวียนที่แขวนอยู่ด้านข้างแล้วพุ่งตรงไปที่วังหลังทันที

เจ้ากรมเจียงคุกเข่าอยู่กับพื้นเนื้อตัวสั่นเทาไปทั้งร่าง เพียงพริบตาใบหน้าก็เผือดสี

ยามนี้ ณ เขตซีโจวที่อยู่ห่างไกลออกไปนับพันลี้ เพิ่งชั่วกำลังนั่งอยู่ในศาลาพักร้อนภายในเรือนปีกฝั่งตะวันตก อีกฟากฝั่งของกำแพงกัน

นั่นมีเสียงความเคลื่อนไหวของแม่ครัวน้อยที่กำลังทำอาหารอยู่ในห้องครัว

ด้านหน้าเขามีหมากรักขาตัวดำสองตัวที่กำลังพาดฟันเอาชนะกันอยู่บนโต๊ะหิน มือซ้ายของเขาลงหมากสีดำตัวหนึ่ง ก่อนที่มือขวาจะลงหมากสีขาวตามมาติดๆ

สิ่งที่กำลังพลุ่งพล่านในดวงตาหงส์เรียบเย็นก็คือความปั่นป่วนของเมืองหลวงยามนี้

“หลานอา หมากกระดานนี้ เจ้าหนีไม่รอดแล้ว”

ทดลองอ่าน